

Twintig meter,
Duizend bomen

Twintig meter,
duizend bomen

Hilde Goris

Schrijver: Hilde Goris
Coverontwerp: Hilde Goris
ISBN: 9789464923865
© Hilde Goris

***Nature is calling,
and I must go.***

(naar John Muir)

1 Merel

Niet met hem, niet met hem, alsjeblieft alsjeblieft alsjeblieft,... niet met hem...

Ik knijp mijn handen tot vuisten om mijn gedachten kracht bij te zetten.

Ik meen het, als ze met dat lappen, ben ik hier weg. Rotleiding. Hoe durven ze! Ik haat ze. Ik haat dit kamp. Ik haat...

‘Merel, jij gaat met Luka.’

Ik druk mijn nagels nog dieper in mijn nog steeds gebalde vuist, de enige manier om te vermijden dat ik het ga uitschreeuwen. *Hou je cool... niets laten merken... rustig blijven... nadenken...*

De andere kampleden zoeken hun wandelpartner op en maken hun rugzakken klaar. Luka steekt vastberaden zijn spullen in zijn tas. Een legergroen camo-exemplaar.

Natuurlijk, hij doet dit vast op elke vrije dag, voor zijn plezier, een tocht door het wild. In tegenstelling tot elke normale jongen.

Ik hou hem even in de gaten, maar hij kijkt me niet één keer aan.

Het geroezemoes van het inpakken en laatste toiletstops geeft me de kans om op Klaartje, één van de leidsters, af te stappen.

‘Klaartje, ik.... voel me eigenlijk niet zo goed. Ik ben duizelig, en heb buikpijn... Het is ... de tijd van de maand... Ik heb daar altijd heel veel last van.’

‘Sorry Merel, geen excuses. En als ik me niet vergis, was het ook “je tijd van de maand” op de tweede dag van het kamp, toen we gingen raften, en jij de hele dag binnen bent gebleven.’

Chips. Helemaal vergeten dat ik die al had gebruikt.

‘Maar... o Klaartje, help me alsjeblieft. Ik ben echt bang in een bos. Wat als ik in paniek geraak in the middle of nowhere?’

‘Het is net de bedoeling van dit kamp om je angsten te overwinnen. Jezelf uit te dagen.’

Op die manier ga ik er dus niet komen. Ze kennen me hier als *miss "ik heb overal wel een uitleg voor"*. Toch is het niet helemaal gelogen.

Een laatste probeersel dan.

‘Kan ik dan niet met iemand anders? Met Jasmine? Of Emiel?’

Dan zouden we het nog gezellig kunnen maken, denk ik.

‘Wij hebben de duo's bepaald, Merel. En daar veranderen we niets aan.’

‘Maar... net Luka... die is zo... raar. Hij práát zelfs niet tegen mij.’

‘Je hebt een hele dag om daar verandering in te brengen.’

‘Maar...’

‘Genoeg, Merel. En maak nu je rugzak klaar. Over een paar minuten vertrekken jullie.’

Ik voel de tranen in mijn ogen opwellen. Hoe is het in hemelsnaam zo ver gekomen? Op school moet ik maar met mijn ogen knipperen en ik krijg gedaan wat ik wil. Een uurtje op het ziekenbed liggen, uitstel krijgen voor een taak, een andere plaats in de klas of het projectmaatje van mijn keuze... Maar nu heb ik blijkbaar geen controle over de situatie. Geen controle over de anderen. Ik haat dat gevoel.

Omdat ik mijn tranen niet wil tonen, stort ik me op het inpakken van mijn rugzak. *Laat ze niet zien dat je je machteloos voelt... Jij bent de sterkste hier...*

De leiding geeft ons de nodige instructies. Elk duo krijgt een kaart en moet een andere route volgen. *“Drink voldoende water, las kleine*

rustpauzes in, hou een goed maar haalbaar tempo aan, gebruik de telefoon die je kreeg enkel in noodgevallen. Werk samen.”

Echt ja, zo ziet Luka er wel uit.

In mijn hoofd doemt een plannetje op. Ik laat hem gewoon het werk doen. De route zoeken. En ik volg gewoon. Op twintig meter afstand. En ik zeg zelf gewoon ook lekker niks.

2 Luka

Ik adem diep in en uit. *AAAAH... boslucht! Zalig!*
Ik adem nog een keer. De boslucht stroomt via mijn longen doorheen heel mijn lichaam. Ik voel mijn hoofd en mijn lijf meteen ontspannen, zoals steeds als ik in de natuur ben. We zijn amper tien minuten ver op onze tocht, maar het lijkt toch alsof we al ver van de bewoonde wereld zitten. Er is enkel ... bos.

Ik heb lang uitgekeken naar deze dag. Het raften was wel leuk, de klimbaan was even een fijne afwisseling, maar al bij al waren die activiteiten steeds te druk. Te veel mensen op dezelfde plaats. Kreten en gilletjes en gepraat.

Maar deze dag, die wordt anders. Een trektocht dwars door het woud. Per twee.

Ik heb geluk, de leiding koppelde me aan Merel. Niet dat zij zo stil is. Integendeel. Ze praat normaal veel en graag. Maar niet tegen mij. Ze zal me vandaag dan ook geen last bezorgen. Als ik het goed inschat, kiest ze voor de makkelijke oplossing en laat ze mij de route zoeken.

Zodra ik vertrok, is ze me gevolgd, maar op een grote afstand. *Net wat ik wou.* Ik kan eigenlijk doen alsof ze er niet is. Schrik dat ik haar kwijt

raak heb ik niet. Haar grootste nachtmerrie is ongetwijfeld helemaal alleen te zijn in het bos. Zo ziet ze er toch uit, met haar strakke witte jeans en blingtruitje die overduidelijk in een dure zaak gekocht zijn. *Het concept van een outdoorwinkel kent ze zeker niet.* Dus, ze weet wel beter dan mij uit het oog verliezen. *Ze volgt wel.*

Ik spits mijn oren. Ik hoor een roodborst. Een merel. En duidelijk een boomklever. Ik blijf even staan en rits de pijpen van mijn cargobroek. Bij het opstaan was het nog fris. Het is de laatste week van augustus, met de herfst al voelbaar in de lucht. Maar het zonlicht dat nu tussen de bomen straalt, heeft de eerste belofte van een warme dag in zich. Als ik de broekspijpen in het onderste vak van mijn rugzak steek -ik zal ze vandaag niet meer nodig hebben- , vang ik een glimp op van Merel. *Jeetje, wat komt iemand als jij in hemelsnaam op een avonturenkamp doen?*

Ik merkte wel dat ze boos was vanochtend, bij het opdelen van de duo's. Al was ze eigenlijk bij het opstaan al slechtgezind. Omdat ze niet op dagtocht wou. De kwaadheid straalt nog steeds van haar af. Al lijk ik ook iets anders te merken